

Els alarmistes -un gremi com un altre, i amb alguns professionals molt ben remunerats- han engegat la sirena d'alerta sobre determinats efectes nocius d'internet, sobretot perquè entenen que causa addicció entre els més menuts. Una *Jornada de Psicologia Infantil*, molt necessitada de **promoció** i/o subvencions pel que veig, ha arribat a la tendríssima conclusió de què "*als joves, si no se'ls orienta (ai!), molt probablement tindrem una hipoteca social i no hi haurà recursos suficients per a atendre a tanta gent*".

A la meua generació també la van alarmar sobre l'addicció a la caixa tonta, a la televisió i, certament, no cal enganyar-se: és evident que estem malalts, i malalts en un estat terminal, i que tenim una "hipoteca social" de collons de mico. Bé, cal dir que la meua generació té una hipoteca d'absolutament tot, començant per la casa on vivim, passant pels serveis públics i acabant en unes pensions a les quals dubte si arribarem a temps. De fet, la "hipoteca social" és a hores d'ara una qüestió empírica, una malaltia congènita de la meua generació; si ens posem davant de la tele una vesprada qualsevol, contemplarem l'espectacle de gent d'entre vint i trenta anys que, per vint cèntims, **vomita** públicament les seues intimitats. I amb tot el dret, conste.

Per tot això, em fa riure que, ara, un *Seminari Interdisciplinar de Psicologia Clínica* vinga a cantar els perills (ai la por, sempre la por!) de passar massa hores davant de la pantalleta de l'ordinador.

En tot cas, la notícia que explica el problema ja posa l'estudi en quarantena...

No obstant, la realitat és que en molts casos els joves "arriben per primera vegada al psiquiatra als 20 anys amb una depressió crònica d'entre 8 i 10 anys".

No s'entén aquesta afirmació en relació amb Internet, ja que la xarxa en Espanya no té, ni de bon tros, una antiguitat de 12 anys d'utilització massiva, el que ens pot dur a intuir que tot això que es diu té molt de conjectura.